

DE COMING WOMAN VAN DE ANTWERPSE MODE IS VAN DUITSE AFKOMST, MAAR ZE IS HEEL BLIJ DAT ZE IN ANTWERPEN WOONT EN WERKT. PARIJS KENT HAAR AL. MAAR KENT ANKE LOH ZICHZELF? „IK BLIJF ME AFVRAGEN: WAAROM DOE IK HET?”

Er luiden klokken in Borgerhout. In het appartement van Anke Loh zit links een medewerkster naarstig te tikken op een computer. Rechts staat een grote tafel met de foto's van de laatste collectie, en koffie. Anke Loh ziet er jong uit. Jong en fris, een beetje onopvallend ook. Ze is gekleed in een broek van donker ribfluweel en een doodgewone donkerblauwe trui met V-hals. Als ze praat, probeert ze haar Duitse accent te verdoezelen.

Ze toont me haar collectie. Een rokje dat een top wordt. Een broek die zo wordt omgetoverd tot rok, of tot top. Veranderen, zoeken, worden, eigenheid, puurheid. Het zijn kernwoorden in het discours van Anke Loh, de Duitse modeontwerpster die in 1999 afstudeerde aan de modeafdeling van de Hogeschool Antwerpen en die haast meteen met een eigen collectie naar Parijs trok. „Ik wou niet alleen voor anderen werken. Ik wou een eigen collectie, een persoonlijk project. Alleen is het een luxe die heel veel geld kost. Had ik toen geweten wat ik nu weet, dan was ik niet meteen naar Parijs vertrokken. Maar ik voelde dat het moest.”

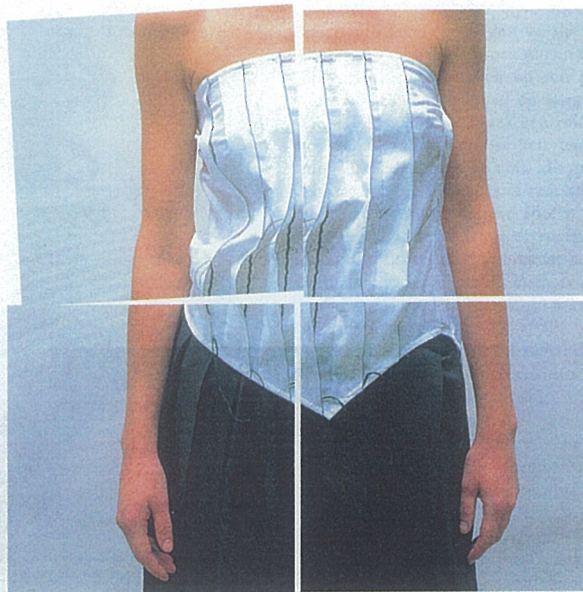
Op dertienjarige leeftijd zat Loh al aan de naaimachine. Ze kleepte en verkleedde, vrienden en vriendinnen, zichzelf. Met *mode* hield ze zich niet bezig. Ze groeide op in het Duitse Lippstadt, in een heel conventionele en burgerlijke omgeving. „Als klein meisje al wilde ik daartegenin gaan. Ik wou anders gekleed gaan. Ik ergerde me. Mode was bij mij een missie.” Loh schreef zich in voor een naaiopleiding van drie jaar in Düsseldorf. Het werd een verschrikkelijke ervaring. „De opleiding was heel ambachtelijk. Er kwam geen stik-machine aan te pas, wat ik zinloos vond.

Alles moest met de hand gebeuren, en de leraren wisten het altijd het best. Het staat zo in de boeken, dus moet het zo.” Gelukkig ving ze in die periode iets op over de modeopleiding in Antwerpen. In 1993 besloot ze naar de show te komen kijken, uitgerekend het jaar van Antwerpen Europese Cultuurstad, toen er zoveel gebeurde in de Scheldestad. Loh was sterk onder de indruk. Nooit had ze zoiets meegemaakt. Ze zag zoveel mooie beelden, zoveel indrukwekkende collecties. Ze reed weer naar Duitsland met één doel: zo snel mogelijk naar Antwerpen terugkeren.

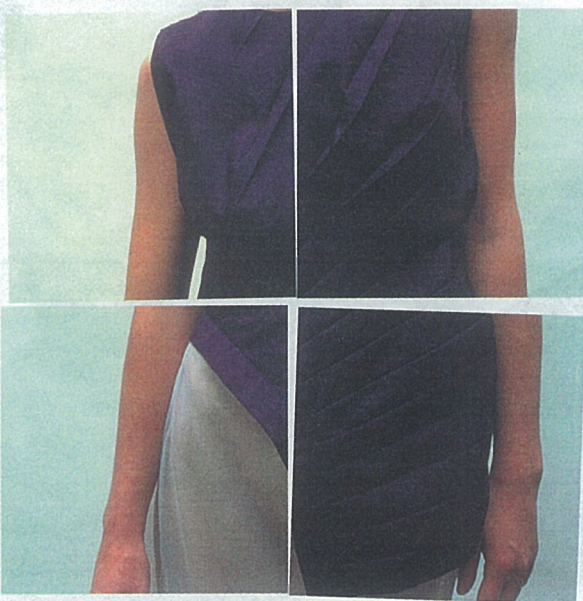
„De modeopleiding in Antwerpen was een ongelooflijke beproeving. Een stimulans, een motivatie om door te gaan. Want voortdurend werd ik met mezelf geconfronteerd. Ben ik sterk genoeg? Blijf ik achter mijn standpunt staan? Ik vond het een heel goede school, met een perfecte dialoog met de leraren. Ze lieten me voortdurend voelen dat ik nog verder moest gaan dan wat ik al deed en kende. Een voorbeeld: teken eens honderd rokken. Je tekent er twintig en denkt: ik ken er maar zoveel. Maar vanaf nummer 25 moet je echt je fantasie gebruiken. En dan begint het pas. Dan merk je dat het wél anders kan. Voor mezelf was de verrassing dat ik het heb volgehouden. Vaak voelde ik me down, maar ik werd altijd weer opgepept. Ik dacht: het zal op mijn manier ook wel gaan.

De taal was niet meteen een probleem, maar de mentaliteit wel. Niet zozeer op de academie, wel omdat ik echt voelde dat ik een buitenlandse was die in België studeerde. Een ander land, een andere geschiedenis. En ook dat communautaire verschil, Vlaanderen versus Wallonië, waar ik in het begin helemaal niets van begreep.”

Na haar studie ging Loh aan de slag bij Martin Margiela in Parijs, als stagiaire. Ze verlengde de stage tot vier maanden en ze leerde er het vak kennen. Niet veel later kreeg ze de kans om theaterkostuums te maken voor een dansproductie van Rosas. Ze keerde naar Antwerpen terug en won terloops ook de inmiddels befaamde mode-

© Jeff Jacobs

interview met anke loh | tekst veerle windels | foto michiel hendryckx

IK WIL CODES
DOORBREKEN

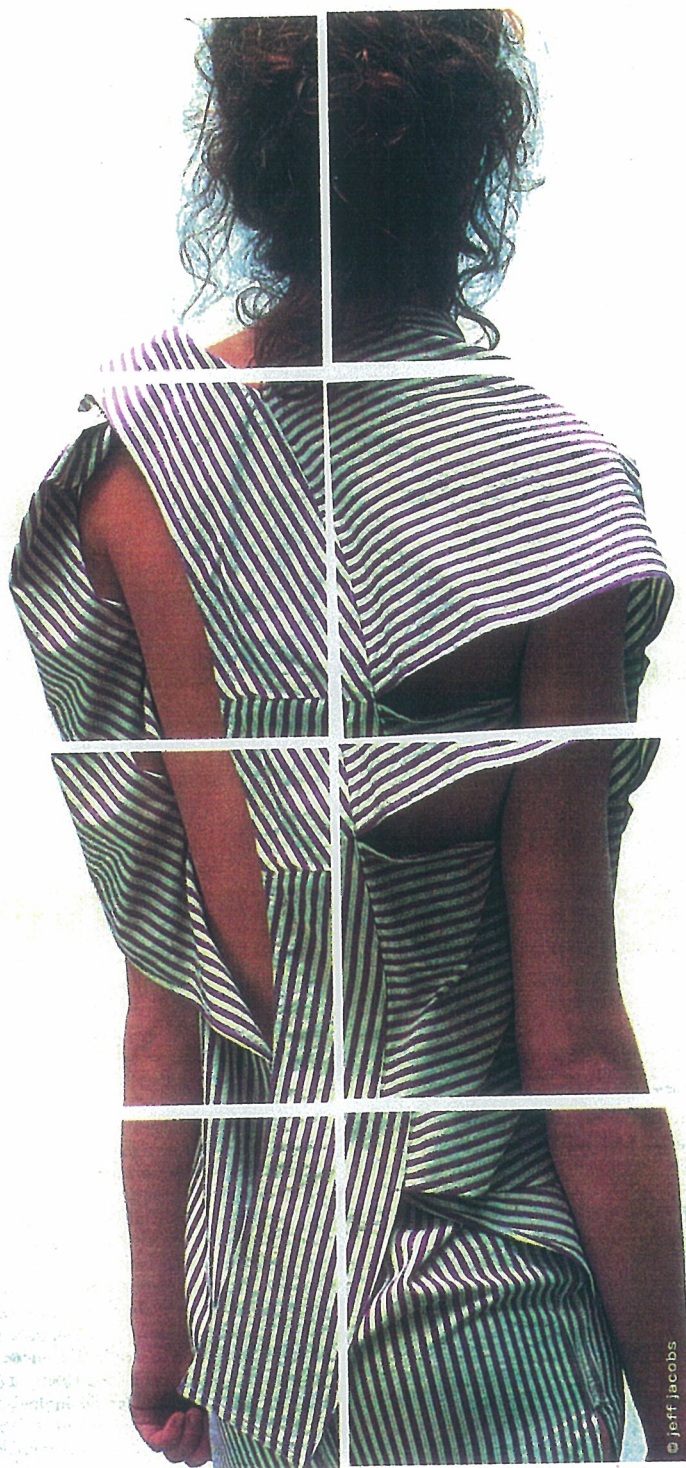
wedstrijd van Hyères – nota bene een week voor de première van de Rosas-productie. Het was allemaal wat veel, maar er was aandacht van de media, en bovendien hield Loh aan de overwinning in Hyères een jaar gratis persrelaties in Parijs over. Het is nu of nooit, dacht ze toen.

„Ik wist toen al dat het belangrijk was om een goede persagent in Parijs te hebben, en een hoop nuttige contacten. Ik had dat gezien bij Margiela, en ik wist dat ik het op dezelfde manier wou doen. Huizen als Margiela en Comme des Garçons spraken me al langer aan. Ik vond dat die designers heel vrij omgingen met hun vak en dat ze op zoek gingen naar nieuwe mogelijkheden. Ik trok de geschiedenis van die huizen na. Wanneer zijn ze begonnen? Hoe is hun structuur? Wat is de realiteit van die huizen? Welke positie hadden ze toen ze begonnen?

Ik had natuurlijk de kosten van zo'n presentatie in Parijs danig onderschat. De prijzen liggen zo waanzinnig hoog. Ik had ook geen ervaring, ik kon het niet weten, en misschien was dat ook maar goed, want anders had ik het niet gedaan. Ik stond alleen en ik moest een team om me heen verzamelen. Intussen heb ik dat, en dat sterkt. Na die eerste presentatie verkocht ik aan Onward Kashiyama in Parijs. Een verkooppunt, maar wat voor een! Nadien had ik enkele goede gesprekken met mensen die het vak door en door kennen. Ik wist dat het een goede start was, maar ook dat ik door moest gaan. Alleen al om een zekere geloofwaardigheid te verwerven bij de mensen die de eerste keer de kat uit de boom kijken. Niet alleen de stijl van je collectie telt op dat moment, maar ook of je wel zult volhouden. Voor ze in je willen investeren, vragen ze zich af of er continuïteit in je werk zal zitten.

Na die eerste presentatie was ik erg gemoedigd. Parijs was heel aangenaam geweest. Het was leuk dat mensen stilstonden bij mijn concept, bij mijn manier van presenteren. En voor mij was het een goede denkoefening: een andere manier om in de spiegel te kijken. Na die eerste keer begon ik niet meteen na te denken over nummer twee. Ik stuurde de video van de presentatie op naar Sasha Waltz, een choreograaf uit Berlijn, en ik vroeg hem of ik zijn theaterkostuums mocht maken. Hij was het er meteen mee eens. Het werd een aangename samenwerking. Iets wat ik niet wou missen zelfs, voor de communicatie, voor de kruisbestuiving. Want samenwerken met anderen geeft ideeën, al zou je dat niet meteen denken als je in opdracht van iemand anders werkt.”

Daarna stapte Anke Loh naar het *Flanders Fashion Institute* in Antwerpen. Ze stelde hen een hoop vragen, waarop het FFI een hoop antwoorden had. Resultaat? Het FFI bracht de ontwerpster in contact met een paar fabrikanten en met een geldschiet. Intussen is de NV Rot een feit. Anke Loh kon als beginnend designer zelfs een beroep doen op overheidsgeld, met een kapitaalparticipatie van Textiel Vlaanderen. Ze trok opnieuw naar Parijs, en werd er al gauw bestempeld als *the next big thing from Belgium*. „Intussen heb ik drie presentaties achter de rug (*de vierde is op 10 maart*), en het goede gevoel dat ik bij het begin had, is eigenlijk niet veranderd. Behalve dan dat de druk een beetje groter wordt. Het kan niet meer zo speels als in het begin, en daarmee moet ik leren leven. Ik ben haast meer bezig met de fantasie

**EIGENLIJK
IS HET EEN LUXEJOB.
ALS JE ER TEN MINSTE
VAN KUNT LEVEN**

van anderen dan met mijn eigen wensen, en dat klopt niet. Daar moet ik voor uitkijken. (*stil*) Ik beseef ook dat het maar stapje voor stapje kan gaan. Niet te snel.”

Anke Loh ontwerpt op een eigenzinnige manier. Zo neemt ze bijvoorbeeld een bestaande broek en begint ze die te verknippen. Ze haalt de broek uiteen en spelt de verschillende stukken op een paspop. Ze haalt er elementen af en voegt eraan toe, en zo wordt de broek een rok of een top. Die manier van werken biedt veel mogelijkheden, zegt ze zelf. „Ik ga ervan uit dat er geen principes of regels zijn. Ik moet nu eenmaal nieuwe ideeën vinden voor een snit. Ik wil af van de voorgekauwde codes. Ik wil ze doorbreken, ja, dat is mijn motivatie. Eigenlijk zoek ik nieuwe ritmes in de mode. Het is mijn manier om wakker te blijven.

Sommige dingen zijn heel moeilijk om te maken. Het vraagt soms veel knipwerk. En veel tijd, veel aandacht en kennis van het ambacht. Ik werk samen met twee mensen voor het maken van de patronen. Vervolgens stap ik naar mijn Belgische fabrikant. Die doet enorm veel moeite om erachter te komen hoe ik het zie, en dat loont. Voor de stoffbewerkingen werk ik samen met de Britse Shirley Curtis en met de Belgische Françoise Derleyn. Stoffen verwarmen, kleuren fixeren, nieuwe structuren geven aan bepaalde stoffen – ook die samenwerking is interessant. Het geeft me ideeën.”

Mode is een boeiend vak, vindt ze. „Eigenlijk moet je in mijn job verschillende dingen combineren. Eerst moeten de kleren er natuurlijk liggen, daarna moet ik me andere vragen beginnen te stellen. Ik moet als het ware symbolen zoeken. Wat voor foto's wil ik? Hoe zie ik de presentatie, als een defilé of als iets anders? Wat doe ik met mijn boek voor de pers en de kopers? Ik moet die ene lijn vinden waarop ik het allemaal kan zetten. Dan pas klopt het.

(*stilletjes*) Eigenlijk is het een luxejob, als je er ten minste van kunt leven. Maar daar sta ik niet bij stil. Ik doe het gewoon graag, en zelfs tijdens mijn studie nam ik al bijbaantjes aan. Ik blijf natuurlijk een kleine vis in die grote wereld die de mode is. Maar ik heb altijd de behoefte gehad om me uit te drukken op een heel persoonlijke manier. En gelukkig zullen er altijd mensen zijn die daar gevoelig voor zijn. Grote bedrijven als Gucci en Armani bieden iets aan, wij bieden als beginnend designer iets anders. Maar voor ons is het moeilijk. En het blijft moeilijk. Het is echt zwemmen tussen de massa, en hopen dat je niet kopje-onder gaat. Ik heb toch het recht om een andere weg te bewandelen dan de ideale, als die al zou bestaan. Het enige wat me bij al die bedenkingen rustig houdt, is dat ik op mezelf kan terugvallen. Dat ik mezelf voortdurend vragen kan stellen. Wat is mijn motivatie? Waarom doe ik het? Ik weet wel waarom ik het doe. Dit is mijn manier van uitdrukken. Iemand anders doet het met dans, met theater, met zang. Soms ben ik bang. Soms is de druk te groot. Maar dan trek ik mijn loopschoenen aan, en ben ik vertrokken. Rondjes lopen.”

De collectie van Anke Loh is in België te koop bij *Stijl* in Brussel